

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

duben 2022 / ročník XXXII

VELIKONOCE
ve stínu války

POMOC UKRAJINĚ

Výjevy z Apokalypsy
v katedrále

BC. VOJTĚCH TALÍŘ získal stříbrnou medaili sv. Víta

V sobotu 19. února 2022 oslavil trvalý jáhen Bc. Vojtěch Talíř významné životní jubileum – 70. narozeniny. V neděli 20. února při mši svaté v kostele sv. Víta v Českém Krumlově mu popřál českokrumlovský prelát Mgr. Václav Pícha, J.C.D. i za všech 10 farností, ve kterých Vojtěch Talíř nyní slouží (Boršov nad Vltavou, Český Krumlov, Černice, Doudleby, Kamenný Újezd, Kájov, Přídolí, Větrní, Věžovatá Pláně a Zátouň).

Zároveň při této příležitosti obdržel Vojtěch Talíř od českokrumlovského preláta stříbrnou medaili svatého Víta za dlouholetou a obětavou službu trvalého jáhna ve farnostech, které jsou spravovány z Českého Krumlova. V Českém Krumlově byl pan Talíř ustanoven od 1. 8. 2012, což také znamená, že letos uplyne celých 10 let jeho služby.

Zdeněk Kalianko

Obsah

Bc. Vojtěch Talíř získal stříbrnou medaili sv. Víta	2
Editorial	3
Do katedrály byly instalovány monumentální „VÝJEVY Z APOKALYPSY“	4
Velikonoce ve stínu války	6
Českobudějovický biskup mezi uprchlíky	7
Společně pro Ukrajinu	8
Postní almužna pomůže v českobudějovické diecézi ukrajinským uprchlíkům	10
MOUŘENEC: Solidarita s Ukrajinou	10
Budějovické sfumato	10
Větrní: Mše svatá za mír na Ukrajině	11
Personalia	11
Olympijské hry v hospici	11
Slovo života pro děti	12
Poutníci z budějovické diecéze se vydali do Číhoště	14
Po redefinici manželství přišlo rozmělnění pojmu pohlaví, říká profesor Regnerus	15
Svaté oleje	16
Čestný oblát Josef Veselský	17
Cesta k ulánbátarské katedrále	18
Ohlédnutí za akcemi Diecézního centra pro mládež	19
Tradiční oblátská služba: Moje cesta do vězení...	20
Konference pro ženy v únoru 2022	21
Třisetleté varhany v Blansku u Kaplice	22
V Hartmanicích na Šumavě vyzvánění opravené zvony	23
Prodej „Požehnaného ležáku“ pomohl Diecézní charitě částkou 262 000 Kč	24
Pomlázky pro Charitu	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzercí.

Uzávěrka příštího čísla je 11. 4. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Otec biskup Vlastimil Kročil s ukrajinskou rodinou při návštěvě Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině (5. března 2022). Více v článku na straně 7; Foto: archiv BCB.

Stěny presbytáře katedrály sv. Mikuláše zdobí od 18. března 2022 šest „Výjevů z Apokalypsy“ od světově uznávaného umělce P. M. I. Rupnika. Více v článku na straně 4.

Foto: Petr Samec

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

postní doba nás nezadržitelně přibližuje k Velikonocům. Letos se na velikonoční svátky připravujeme – nejen v tom smyslu, že na nás každodenně doléhají informace o válečném konfliktu na Ukrajině, ale také proto, že tato dramatická situace má dopad i na nás všechny.

Mnozí z Vás jste se společně s farnostmi zapojili do pomoci přicházejícím uprchlíkům, kteří museli opustit své domovy a jsou odkázáni na pomoc z naší strany. Věřím, že se nám podaří vytvořit prostředí, které se pro naše příchozí bratry a sestry stane dotekem Boží dobroty a lásky, která dokáže zmírnit jejich utrpení.

V pátek 25. března, na Slavnost Zvěstování Páně, zasvětil svatý Otec Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Měl jsem možnost se této kající bohoslužby za ukončení válečného konfliktu osobně v Římě zúčastnit. Tato událost je i pro nás důvodem k velké naději a výzvou k větší důvěře v pomoc a přímlovu Panny Marie.

Při slavnostní Liturgii večerních chval v předvečer svátku sv. Josefa, byly v naší českobudějovické katedrále instalovány a požehnány tapisérie – cyklus Výjevů z Apokalypsy. Jedná se o dílo vytvořené P. Marko Rupnikem, S.J., a tudíž, on sám je i určitou garancí toho, že nejde jen o pouhé estetické ztvárnění tématu, ale celé výtvarné dílo má svůj velmi hluboký teologický obsah, o němž je možné přemýšlet, nechat se jím prostoupit. Tímto obrazovým cyklem se tak naše katedrála stává naprosto jedinečnou a ojedinělou.

Kež nás Panna Maria, která stála pod křížem svého Syna, uvádí ke stále hlubšímu poznání Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého! Svěřuji Vás do její mateřské péče a vyprošuji hojnost duchovních plodů pramenících z Kristova vítězství na kříži.

Modlím se za Vás a ze srdce Vám všem žehnám!

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický

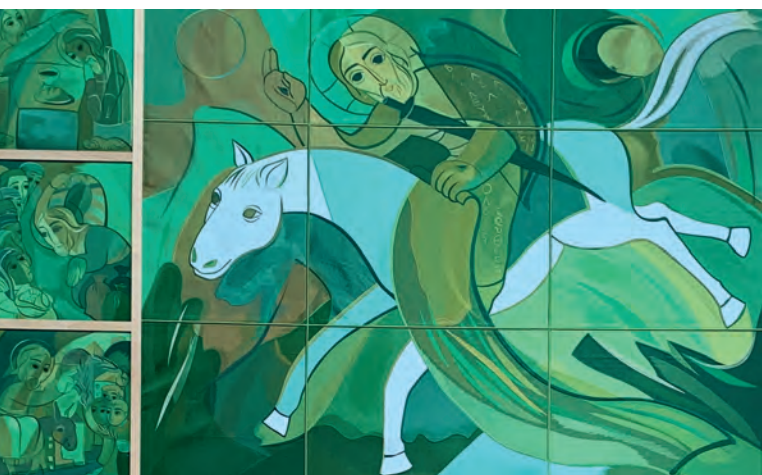
Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Do katedrály byly instalovány monumentální „VÝJEVY Z APOKALYPSY“

Do presbytáře českobudějovické katedrály sv. Mikuláše byly v pátek 18. března 2022 slavnostně instalovány velkoplošné tapiserie obrazového cyklu „VÝJEVY Z APOKALYPSY“. Při slavnostní liturgii požehnal nová umělecká díla Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Obřadu byl osobně přítomen také autor výtvarných návrhů, celosvětově uznávaný umělec, teolog a jezuita P. Marko Ivan Rupnik, S.J. V příštím vydání Setkání otiskneme rozhovor s M. Rupnikem.

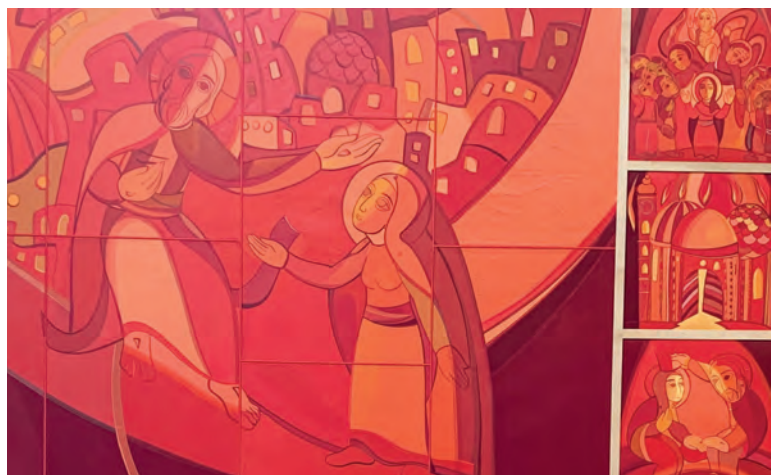

Výjev č. III: Vítěz nad smrtí vyjíždí na bílém koni, aby znovu vítězil (Zj 6);
Foto: Petr Samec

Českobudějovická katedrála sv. Mikuláše prošla v letech 1969–1970 pokoncilní liturgickou úpravou, iniciovanou služebníkem Božím Otcem biskupem Josefem Hlouchem. Bohužel, vzhledem k tehdy pokračující normalizaci a také z důvodu odchodu Otce biskupa na věčnost v roce 1972, zůstal presbytář katedrály výtvarně nedokončený. Nebylo např. dořešeno osazení kněžiště chórovými lavicemi a rovněž nebyla uzavřena koncepce výtvarného řešení stěn presbytáře. V letech 2011–2013 proběhla celková obnova interiéru katedrály, včetně liturgické úpravy. Na stěnách presbytáře přitom vzniklo šest rozměrných ploch pro uměleckou výzdobu.

Presbytář má zcela specifický liturgický význam, který nelze jednoduše esteticky vyplnit libovolným uměleckým dílem. Na počátku procesu bylo nutné určit ústřední téma, kterým se stala kniha Zjevení sv. Jana. Z mnoha vynikajících výtvarníků byl nakonec vybrán slovinský teolog a světově uznávaný umělec P. Marko Ivan Rupnik. Jeho návrh je zcela originální jak svým teologickým obsahem, tak výtvarným zpracováním. Obrazový cyklus výjevů z Apokalypsy propojuje a opticky sjednocuje celý prostor presbytáře a v rozměru časovém duchovně propojuje minulost, přítomnost i budoucnost.

Každá ze šesti tapisérií (376 cm x 235 cm) zobrazuje jeden ústřední motiv z knihy Zjevení sv. Jana (282 cm x 234 cm), k ně-

Výjev č. VI: Nebeský Jeruzalém s vykoupěnými, kteří svá roucha vyprali v Beránkově krvi (Zj 21-22);
Foto: Petr Samec

muž se vztahují tři rozměrově menší výjevy (94 cm x 78 cm) ze Starého či Nového Zákona; žádný z výjevů nezůstává osamocen, ale všechny dohromady utvářejí jeden organický celek. Takto pojaté dílo vyjadřuje nový způsob vidění „jednoho v mnohosti“. V dnešní komplikované a přetechizované době je takové chápání mimořádně důležité, neboť skutečná podstata věcí se nám lidem snadno vytrácí.

Celková hodnota obrazového cyklu „VÝJEVY Z APOKALYPSY“ přesáhla 1,6 mil. Kč. „Chtěl bych velmi poděkovat všem dárcům a sponzorům – státním i nestátním institucím, firmám i jednotlivcům – bez jejichž velkorysé podpory by nebylo možné toto umělecké dílo realizovat. Výzdoba interiéru katedrály je nyní po mnoha letech konečně dokončena. Prostor presbytáře tím nabývá ještě vyššího duchovního významu a stává se ústředním místem evangelizace a stálé liturgicko-spirituální výchovy pro celou diecézi,“ říká Dr. Zdeněk Mareš, děkan farnosti České Budějovice – sv. Mikuláš.

Textilní tapiserie byly vyrobeny v tkalcovské umělecké dílně Roberta Goloba (Lublaň, Slovinsko), s nímž P. Marko Rupnik úzce spolupracuje již mnoho let. I přesto, že nejde o ručně tkané tapiserie, je jejich umělecká hodnota velmi vysoká, neboť k výrobě byly použity výhradně nejvyšší kvality materiálu a vytvářeli je jedni z nejlepších mistrů ve svém oboru.

POPISY TAPISERÍ

uveden vždy výjev z Apokalypsy i názvy menších výjevů

I. – Janovo vidění skrze otevřenou bránu nebes (Zj 4-5)

- a) Abrahám obětuje svého syna Izáka;
- b) Ježíš v Getsemanské zahradě se vydává do rukou biřičů;
- c) prvomučedník Štěpán obětuje svůj život za víru v Krista;

II. – Boží chrám s archou úmluvy, symbolizující vztah člověka s Bohem (Zj 11, 19)

- a) Abrahám a Sára navštívení trojicí mužů-andělů;
- b) Suché kosti oživené Hospodinovým dechem;
- c) Ježíš na kříži se odevzdává nebeskému Otcovi;

III. – Vítěz nad smrtí vyjíždí na bílém koni, aby znovu vítězil (Zj 6)

- a) Melchizedech obětující chléb a víno, žehná Abrahámovi;
- b) Josef Egyptský se dává poznat svým bratřím;
- c) Ježíš na oslátku u bran Jeruzaléma, naplňuje proroctví o králi na Davidově trůně;

IV. – Definitivní porážka zla a nastolení nové země a nových nebes (Zj 19, 20-21; 20, 10)

- a) Ježíš na poušti je pokoušen od ďábla;
- b) posedlý člověk vyznává Mesiáše;
- c) Ježíš podává skývu chleba Jidášovi a vydává se tím zradě;

V. – Cesta církve vyjádřená dvěma mocnými svědky (Zj 11)

- a) Eliášův boj proti falešným prorokům;
- b) Mojžíš před rebelujícím lidem dává vytrysknout vodu ze skály;
- c) apoštolové Petr a Pavel křtí ostatní spoluvězně;

VI. – Nebeský Jeruzalém s vykoupenými, kteří svá roucha vyprali v Beránkově krvi (Zj 21-22)

- a) nanebevstoupení Ježíše Krista;
- b) seslání Ducha svatého na apoštoly;
- c) Panna Maria v nebeské slávě, jakožto cíl pro lidstvo.

Proč bylo zvoleno téma Apokalypsy?

Apokalypsa představuje završení dějin spásy, když odhaluje eschatologickou pravdu o životě věčném, ale rovněž ukazuje na možnost přístupu do Království Boha Otce, skrze jeho Syna, Ježíše Krista. Právě prostor presbytáře (kněžiště) je místem, kde společenství katolické církve slaví eucharistickou oběť, jejímž prostřednictvím lze vstoupit do tajemství přítomnosti Krista, a tak se už zde na Zemi stávat plněji a věrněji jeho mystickým tělem.

Presbytář představuje z ikonografického hlediska duchovní realitu Božího království či dokonce „Boží lůno“, z něhož se rodí nový život. V minulosti se chrámy vždy budovaly od kněžiště, neboť právě to symbolizuje Boží realitu, která člověka tvoří a vykupuje. Ostatní prostor chrámové lodi byl budován až následně, protože první je vždy Bůh, Stvořitel a Vykupitel, poté až člověk. Pro románské baziliky je charakteristické zobrazení Ježíše Krista, jak sedí na trůnu a svou velikostí i majestátem jakoby prozařuje celý prostor presbytáře. V tom je opět obsažena eschatologická dimenze odděleného prostoru, kde

Kristus – Všemohoucí, přijímá každého přicházejícího člověka, byť je lidská přirozenost porušena hříchem. Dělení chrámového prostoru na dvě části má svůj původ v příkazu, který dal Hospodin Mojžíšovi: nařídil mu zbudovat „stan setkávání“. Ten měl být rozdělen závěsem na dvě části: první část představovala lidství, druhá byla vyhrazena vlastní svatyni, v níž byl přítomen Hospodin. Závěs byl symbolem smrti, která je důsledkem hříchu, a tudíž i překážkou, aby člověk mohl být trvale v Boží přítomnosti a patřit na jeho tvář. V křesťanském chrámu má proto vymezený prostor presbytáře svůj zcela specifický význam a smysl.

Dnes žijeme v době, kdy člověk má schopnost vidět mnohé skutečnosti, ale přestává je vidět v perspektivě Božské moudrosti a ve světle veliké noci Kristova vzkříšení. Apokalypsa je knihou, která je jakýmsi klíčem k hlubšímu pochopení dějin spásy, od jejich počátku až po jejich dovršení. Jazykem symbolismu je popsána cesta společenství církve, přes všechny překážky až ke konečnému naplnění. V důsledku zužujícího se lidského chápání na spíše analytické myšlení se však člověk postupně vzdaluje od duchovního prožívání života a mnohdy už není ani schopen vnímat úzkou souvislost mezi svým osobním životem a životem Krista, životem církve a životem Boha. Apokalypsu je tedy dobré mít stále před očima!

-red-

P. Marko Ivan Rupnik, S.J. (*1954)

Celosvětově uznávaný slovinský umělec, teolog a jezuita. Do Tovaryšstva Ježíšova (jezuité) vstoupil již v devatenácti letech (1973). V roce 1985 přijal kněžské svěcení po ukončení rozsáhlých studií několika oborů: postupně vystudoval filozofii v Lublani, Akademii

výtvarných umění v Římě a teologii na Papežské Gregoriánské univerzitě v Římě. V roce 1991 získal doktorát v oboru misiologie. Žije a pracuje převážně v Římě. Je ředitelem institutu „Centro Aletti“ a konzultantem Papežské rady pro kulturu. Kromě toho působí v Papežském orientálním ústavu, přednáší na Papežské Gregoriánské univerzitě, na Papežském liturgickém institutu Sv. Anselma i v mnoha dalších institucích po celé Evropě. Je žákem a následovníkem českého kardinála Tomáše Špidlíka. Jeho díla se nacházejí na mnoha místech: ve Vatikánu, Madridu, Krakově, Washingtonu, Lurdech či Fatimě. V České republice jste dosud mohli vidět pouze jediné dílo P. M. I. Rupnika, a to mozaiku zdobící sarkofág kardinála Špidlíka na Velehradě.

Velikonoce ve stínu války

Tyto dny jsou naplněny mnoha zprávami o situaci na Ukrajině. To, co jsme si neuměli představit, se stalo. Slyšíme o mnoha zvěstvech, které válku provázejí. Jsme konfrontováni s vlastní bezmocí. Možná máme sami strach a ptáme se, co bude dál. Vedle toho možná už i v naší blízkosti našla útočiště některá z ukrajinských žen a dětí. Najednou pro nás tento konflikt získal i lidskou tvář a my jsme měli možnost nějak konkrétně pomoci a udělat tak něco, co hrůze války nastaví lidskou tvář.

Tomáš Cyril Havel

Humanita a křesťanské jednání přestávají být jen akademickými pojmy a získávají konkrétní obsah, opouštějí oblast teorie a pronikají do každodenní praxe. Ukrajinci přestávají být v našem povědomí jen levnou pracovní silou, které jsme si možná najímali na výkopové práce nebo kteří bydleli někde na ubytovně v sousedství. Zjišťujeme, že jsou to konkrétní lidé s vlastní tradicí a kulturou. S osobitými příběhy, které nejsou v mnohém jiné než ty naše. S přibývajícím časem to možná přestanou být i lidé, kteří potřebují naši pomoc a staneme se přáteli. Přiznávám, že to je moc idealistický scénář. Jistě budeme svědky i mnoha napětí a konfliktů a nedorozumění.

Ti, kteří utíkali před válkou ohrožující jejich život a kterým jsme v první vlně solidarity velkoryse pomáhali, začnou jinak, ale také svým způsobem omezovat život náš. Benzín, zemní plyn, elektřina zdraží, začneme narážet na odlišné kulturní projevy. Po vlně solidarity přijde vlna deziluze. Začnou zaznívat různé populistické, jednoduché scénáře řešení složitých problémů. Ostatně zažili jsme si to už v případě koronavirové krize.

Nespočívá ale síla a povzbuzení z velikonočního příběhu v tom, že Ježíš sám na sobě ukazuje pravdivost paradoxu křesťanského postoje? Ježíšovo slovo zní jednoznačně: „Kdo by usiloval svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej.“ (Lk 17,33) Obojí – jak Covid-19, tak válka na Ukrajině – zřetelně odhalují naši zranitelnost. Máme v podstatě dvě možnosti reakce, jak upozorňuje Hildegund Keulová z univerzity ve Würzburgu, která tento jev dlouhodobě systematicky zkoumá. Buď

začneme jako jednotlivci nebo instituce budovat kolem sebe nejrozumnější formy „bezpečnostních valů“, které nakonec, místo aby životu prospívaly, mu budou bránit, nebo vykročíme ven, vstříc riziku zranitelnosti.

Cestě velikonoční zkušenosti o tom, že život je silnější než smrt, porozumíme tehdy, když se s nadějí v život vystavíme riziku „smrti“. Takový postoj relativizuje objektivní tlak zranitelnosti a svým způsobem jej obrací. Je to jedna z legitimních možností, jak dané situaci čelit. Přes všechnu pochybnost a obavy. Ukazuje se síla ducha, síla spirituality. Naše „vydání se všanc druhému“ pak přestává být projevem slabosti, ale stává se projevem suverénní síly. Takto se projevila síla obyvatel Charkova, kteří vystaveni riziku ostřelování jejich města, vyšli na náměstí a do ulic. Takto vyšel Ježíš vstříc svému odsouzení a smrti. Zřetelným okamžikem jsou chvíle poslední večeře. Ježíš věděl, „že přišla jeho hodina a věděl, kdo ho zradí“ (srov. Jan 13), přesto však vstává od stolu jako ten, kdo slouží a umývá učedníkům nohy, přesto však bere chléb, láme jej, dává druhým – včetně toho, o kom ví, že jej zradí – v tomto prostém gestu říká: „Chci, abys žil!“

Přemýšlel jsem, kde by mohla naše pohostinnost a solidarita nalézt duchovní zdroj inspirace pro chvíle, kdy nám bude docházet dech po sprintu solidarity a velkorysosti prvních týdnů války na Ukrajině. Velikonoce ve stínu války vnímám jako svátky, kdy jsme zváni k tomu, abychom se rozhodli pro život. Abychom se mu v plnosti přiblížili cestou paradoxu, kdy jeho vydávání, rozdávání, lámání, ztráta, je jeho ziskem. Právě tehdy jsme křesťané, když – jak píše apoštol Pavel – s Kristem ve křtu umíráme a spolu s ním proto také vstáváme k novému životu. Životu, který je důsledkem Ježíšova pozvání ke společnému stolu, který je ale také apelem, abychom s druhými na jeho památku lámali chléb, abychom se jistým způsobem sdíleli s druhými v jejich zranitelnosti, abychom jim vytrvale svým postojem říkali: „Chci, abys žil!“ Tento paradox je paradoxem křesťanského života. „Kdo svůj život ztratí, nalezne jej.“ Před námi je padesát dní velikonoční doby a může se pomalu stávat, že naše prvotní nadšení k pomoci a solidaritě už slábne. Přeji nám, abychom zůstali křesťany, právě proto, že budeme mít dlouhý dech a že plody našeho křtu budou moci potřební lidé zakoušet kdykoliv budou potřebovat, a to i za cenu, že nás to bude něco stát.

Mgr. Tomáš Cyril Havel Dr. theol.,
řeholní kněz a náboženský pedagog; vyučuje na Teologické
fakultě Jihočeské univerzity a je šéfredaktorem katechetického
časopisu pro děti Duha

Českobudějovický biskup mezi uprchlíky

V sobotu 5. března 2022 navštívil českobudějovický biskup Vlastimil Kročil Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajíně (KACPU).

Otec biskup Vlastimil hovoří v KACPU s dobrovolnicí z Diecézní charity; na snímku jsou i prezident Diecézní charity ČB P. Stanislav Brožka a P. Šimon Stančík, duchovní poradce Hasičského záchranného sboru v naší diecézi; Foto: archiv BCB

V tomto dětském koutku se o děti starají dobrovolníci z Diecézní charity ČB; Foto: archiv BCB

Přijímací středisko KACPU bylo 5. března úplně plné; Foto: archiv BCB

Osobně se setkal nejen se zástupci Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje a Krajského ředitelství policie, ale především s těmi, kteří jsou postiženi válkou. Po setkání s uprchlíky biskup řekl: „*Jsou to velmi silné okamžiky, když napřímo slyším o hrůzách, které se dějí na Ukrajině. Z tváří ukrajinských žen a dětí však vyzařuje velká vděčnost za srdečné přijetí, za což nepřestávají děkovat.*“

Vzhledem k tomu, že mezi ukrajinskými uprchlíky je velký počet věřících křesťanů, lze očekávat, že ze strany církve dojde ještě k posílení již přítomné duchovní služby přímo v KACPU. Podle biskupových slov nechybí v českobudějovické diecézi ani velkorysá vstřícnost farních společenství, která jsou připravena pomáhat v následujícím období, kdy budou stále přicházet uprchlíci ubytováni na různých místech v kraji. Závěrem pak českobudějovický biskup dodal: „*S vědomím, že i když postiženým válkou nemůže naše pomoc plně nahradit domovy a rodiny, přesto se pro ně může stát dotekem Boží dobroty a lásky, která zmírňuje jejich utrpení.*“

Pastýřský list otce biskupa

Otec biskup vydal také zvláštní Pastýřský list k postní době a pomoci Ukrajině. Tento list byl v neděli 6. března předčítán při bohoslužbách ve všech kostelích českobudějovické diecéze. V listu otec Vlastimil povzbudil věřící k pomoci uprchlíkům z Ukrajiny. Mimo jiné v něm vyzval: „*Nikdo z nás by neměl zůstat lhostejným! Všichni bychom se měli snažit podle svých možností hledat konkrétní způsob pomoci, ať již materiální či duchovní.*“ Celý text Pastýřského listu najdete na **www.bcb.cz**.

Že nezůstává pouze u slov, dokazuje již spolupráce Diecézní

charity České Budějovice (DCHCB) s KACPU v Plané u Českých Budějovic. Vyřizování potřebných formalit pro pobyt v České republice vyžaduje určitý čas, a tak dobrovolníkům z Česko-budějovické diecézní charity byla svěřena starost a péče o ty nejmenší, pro něž je vyhrazen dětský koutek. Laskavost, vstřícnost a ochota pomoci komukoliv je však patrná u všech a vůči všem, ne pouze těm nejmenším.

– red. –

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 4.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (100 let od smrti císaře Karla I.)
7. 4.	9:30	Č. Budějovice, biskupství: setkání vikářů a kněžské rady
14. 4.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: missa chrismatis
15. 4.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
16. 4.	20:30	Č. Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
17. 4.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
23. 4.	9:30	Č. Budějovice, katedrála: zakončení diecézní fáze synodální cesty
25.–27. 4.		plenární zasedání ČBK
30. 4.	11:00	Praha: pochod pro život

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

SPOLEČNĚ pro Ukrajinu

Celá charitní síť, a to včetně Charit v českobudějovické diecézi, se zapojila do pomoci Ukrajině. Přijímáme jak podporu od dárců, tak nabízíme své služby a pomoc v zasažených oblastech i pomoc lidem, kteří před válkou utekli do České republiky.

V českobudějovické diecézi najdou uprchlíci hned několik možností pomoci. V Českých Budějovicích je významná činnost **Poradny pro cizince a migranty při diecézní Charitě**, která nabízí odborné sociální a právní poradenství (zejména zaměstnání, pojištění, pobyt apod.) „Poradna sídlí na adrese Kanovnická 18 a o víkendu je dostupná telefonicky, a to na čísle +420 732 250 873 vždy od 7 do 19 hodin. Diecézní Charita zřídila také nonstop krizovou linku pro Ukrajince, kteří se necítí psychicky dobře a potřebují si s někým promluvit o tom, co se na Ukrajině děje a sdílet to, co zažili. Poradna pro cizince a migranty pořádá mimo jiné kurzy češtiny pro dospělé a děti. Nyní se s narůstající poptávkou po kurzech musela rozšířit jejich kapacita. Pracovnice diecézní Charity vypomáhají také s administrací žádostí o víza na českobudějovickém Odboru azylové a migrační politiky při Ministerstvu vnitra,“ říká Tatjana Šeráková, pracovnice Poradny pro cizince a migranty. Pomoc však najdou lidé z Ukrajiny i v jiných charitních poradnách, jako například v **Občanské poradně v Pelhřimově**. „Běženci si za nimi chodí pro rady, co si kde mají vyřídit a kam se mohou dále obrátit o pomoc. V rámci možností je naše pracovnice doprovázejí a jsou jim nápomocny při jednání ztíženém jazykovou bariérou,“ doplňuje za **Charitu Pelhřimov** Dominika Dufková.

V Českých Budějovicích na diecézní Charitě v Kanovnické 18 bylo otevřeno ještě **kontaktní a poradenské místo**. „Ukrajinci sem mohou přijít od pondělí do pátku v čase vždy od 10 do 17 hodin. Kontaktní místo nabízí poradenství v ukrajinštině, základní potravinovou pomoc a případnou pomoc s hledáním ubytování. Také na Vysočině díky Charitě Kamenice nad Lipou, vzniklo Centrum pomoci pro uprchlíky z Ukrajiny. Vyzvednout si zde mohou potraviny, hygienické potřeby, lůžkoviny či oblečení pro děti i dospělé,“ informuje Jiří Kohout, ředitel diecézní Charity.

Ubytování pro uprchlíky je řešeno v celé českobudějovické diecézi spoluprací Biskupství českobudějovického, všech místních Charit, jednotlivých farností a věřících. „Nápojení Charity na církev a jednotlivé farnosti nám umožňuje vytvořit pro Ukrajince vhodné zázemí a tím posílit pocit přijetí a nového dočasného domova. Nabídky ubytování přijímáme také z řad veřejnosti. Na webových stránkách je možné vyplnit formulář k tomu určený či se registrovat pomocí e-mailu ukrajina2022@dchcb.charita.cz

nebo na čísle +420 733 741 405. Množství volných ubytovacích kapacit se neustále mění. Nabídky nám průběžně přicházejí a my za ně moc děkujeme,“ upřesňuje Jiří Kohout. Mezi možnostmi ubytování, rozprostřenými po celém území diecéze, jsou tedy jak fary, tak také charitní objekty, jako jsou například azylové domy.

Do pomoci ukrajinským migrantům se zapojili i dobrovolníci skrze **Dobrovolnické centrum při diecézní Charitě**. Od začátku ruské invaze spolupracuje s více jak 150 dobrovolníky. Jejich pomoc byla na začátku příchodu uprchlíků potřebná na **Odboru azylové a migrační politiky** při vyplňování žádostí o víza. „V současné době vypomáhají na Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajincům (KACPU) na českobudějovickém letišti v Plané. Zde se starají o děti v dětském koutku, než si rodiče vyřídí potřebné dokumenty. Zároveň působí jako koordinátoři příjezdu uprchlíků v nočních hodinách,“ dodává Barbora Fišerová Pegleyová, koordinátorka dobrovolníků. Během dne na letišti v Plané pomáhají s registrací Ukrajinců také pracovníci z jednotlivých Charit. Za dobu fungování KACPU se při tamní koordinaci uprchlíků vystřídal pracovníci ze všech Charit v českobudějovické diecézi.

Díky propojení jednotlivých Charit může být pomoc individuální a vyhovět tak potřebám daného regionu. „Byla vytvořena skupina humanitárních pracovníků, vždy jeden z každé Charity, pro lepší přehled a koordinaci pomoci uprchlíkům. Tito pracovníci

Dobrovolníci z Dobrovolnického centra při diecézní Charitě pomáhají v KACPU na českobudějovickém letišti v Plané; Foto: archiv DCHCB

procházeli pravidelným školením, a díky tomu mohla být pomoc lépe cílená a rychlejší. Podpora lidí z Ukrajiny se ale samozřejmě musela rozšířit na pomoc potravinovou i materiální. Společně s Potravinovou bankou Jihočeského kraje se celá diecéze zapojila do potravinové pomoci. Některé Charity vypsal i vlastní sbírky, přímo v jejich regionu. Materiální a potravinovou sbírku vyhlásili v Charitě Týn nad Vltavou a v Jindřichově Hradci, materiální sbírky cílené přímo na potřebné věci vyhlášovali postupně na Charitě Strakonice,“ doplňuje Patrik Coufal, koordinátor pro mimořádné události.

CHCETE SE DO POMOCI UKRAJINCŮ ZAPOJIT I VY? BUDEME RÁDI ZA VÁŠ FINANČNÍ DAR.

Finanční pomoc Ukrajincům na jihu Čech – finanční dar můžete zaslat na sbírkový účet Diecézní charity České Budějovice číslo 1000039989/5500 s variabilním symbolem 200. Vaším příspěvkem pomůžete Ukrajincům, kteří uprchnou před válkou na jih Čech. **Pokud byste chtěli přispět přímo ve Vašem regionu, informujte se na webu nejbližší Charity.**

Charita pro Ukrajinu – Finanční pomoc lidem na Ukrajině. Charita Česká republika vyhlásila finanční sbírku na zajištění základních potřeb. Pomoc je realizovaná prostřed-

V Táboře se v sobotu 5. března konal benefiční koncert pro lidi na Ukrajině. Celkový výtěžek 62 010 Kč pomohl skrze Charitu Tábor a Charitu Česká republika lidem přímo na Ukrajině; Foto: Charita Tábor

nictvím Charity Ukrajina. Sbírkou je možné podpořit bezhotovostní platbou na sbírkový účet. **Sbírkový účet má číslo 55660022/0800 u České spořitelny, variabilní symbol 104.** Druhou možností je zaslání **dárcovské SMS na číslo 87 777** ve tvaru: **DMS CHARITASVET 30, DMS CHARITASVET 60** nebo **DMS CHARITASVET 90.**

Sbírka Charita pro Ukrajinu je rozšířena o tzv. statické kasičky na veřejně dostupných místech. Naše kasičky poznáte podle polepu, který ponese název sbírky Charita pro Ukrajinu a logo Charity Česká republika. Kasičky jsou v českobudějovické diecézi umístěny na úřadech, školách, obchodech či úřadech. Rozmístění kasiček zajišťují místní Charity, stejně jak tomu bylo při Tříkrálové sbírce. Při této sbírce byla také zavedena novinka v podobě mapy, kde je označeno přesné místo umístění.

Podrobnější informace včetně informací o materiální a potravinové pomoci se dozvíte na webových stránkách **www.dchcb.cz/spolecne-pro-ukrajinu/** či na jakémkoli charitním webu.

Děkujeme, že s námi pomáháte.

Alena Fremrová, DCHCB

Na podporu Ukrajinců, kteří uprchli na jih Čech, se v úterý 8. března konal koncert Jihočeské filharmonie s názvem Balada pro Ukrajinu na českobudějovickém výstavišti. Výtěžek přes 200 tisíc korun půjde na pomoc migrantům právě prostřednictvím Diecézní charity České Budějovice; Foto: archiv DCHCB

Postní almužna pomůže v českobudějovické diecézi ukrajinským uprchlíkům

Po událostech minulých týdnů se Diecézní charita České Budějovice spolu s Pastoračním střediskem Biskupství českobudějovického rozhodla věnovat výtěžek z Postní almužny na podporu Ukrajincům. „Odřící si něco, co nutně nepotřebuji k životu a ušetřené prostředky věnovat na pomoc potřebným – to je smyslem Postní almužny. Koná se každoročně a zapojují se do ní římskokatoličtí křesťané v průběhu postní doby. Letos je ale její poselství zcela mimořádné. Společně jsme se rozhodli věnovat celý výtěžek na pomoc Ukrajincům zasaženým válkou, kteří přijdou hledat přístřeší na jih Čech,“ říká ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Každý, kdo se chce do Postní almužny zapojit, si během postního období ukládá peníze za požitky, které si během postu odřekne, do papírové kasičky, tzv. postničky, kterou si vyzvedne v kostele. Postničku s uspořené částkou následně přinese zpět do kostela, a to do 24. dubna.

Druhou možností je poukázat almužnu přímo na účet Diecézní charity České Budějovice, která pak Váš příspěvek rozdělí na polovinu mezi Charitu a Pastorační středisko Biskupství českobudějovického: **číslo účtu: 1000039938/5500, variabilní symbol 20224501**. Můžete tak to, co si odřeknete během postu, věnovat v podobě peněžitě almužny na pomoc potřebným.

Více informací naleznete na webu **www.postnialmuzna.cz**. O průběhu Postní almužny v českobudějovické diecézi se dozvíte více na **www.dchcb.cz/postni-almuzna**.

Děkujeme, že se i Vy zapojujete do Postní almužny!

Diecézní charita České Budějovice
Pastorační středisko BCB

MOUŘENEC: Solidarita s Ukrajinou

V neděli 27. 2. 2022 se na Mouřenci konala přímluvná modlitba, adorace a chvály, k tomu sušičtí hudebníci a návštěvníci z blízkého i dalekého okolí. A také další atributy, které měly vyjádřit solidaritu s Ukrajinou a vyprošovat zlepšení situace v této zemi. „Byla to rychlá akce,“ komentoval dění hlavní organizátor Lukáš Milota ze spolku Přátelé Mouřence. Modlitbou návštěvníky provedl páter

Jenda Kulhánek. Květinovou výzdobu dodala předsedkyně německého podpůrného spolku M. Kaiser a chvály zahrály Z. Nováková a M. Dolanská.

Jiřina Panušková

Budějovické sfumato

Vlajka Ukrajiny vstoupila u nás v Česku do všeobecného povědomí až v únoru 2022. Vlaje na mnoha veřejných budovách a též na domě na budějovickém Senovážném náměstí, kde sídlí památkáři. Ten dům je památný také tím, že z jeho balkónu promlouval v lednu 1990 k plnému náměstí prezident Václav Havel.

Když jsem o tom všem včera přemýšlel, tak jsem si uvědomil, že ten dům je vlastně zelený. Což mi v kombinaci s tou modrozlutou vlajkou připomnělo jméno prezidenta těžce zkoušené Ukrajiny Volodymyra Zelenského. Uvědomil jsem si, že pomocí ukrajinským uprchlíkům před běsněním války vlastně my tady v České republice tak trochu splácíme dluh za nezasloužený dar svobody, kterého se nám v roce 1989 dostalo.

A zároveň tak rozhodujeme o budoucnosti Ukrajiny, jaké bude její sfumato, „to nejasné“. Termín pochází z malířství a zavedl ho pro zamřené hory v dálce Leonardo da Vinci. Malířská perspektiva.

Protože perspektiva každého národa je – v lidech!

Jiří Sláma

Větrní: Mše svatá za mír na Ukrajině

V neděli 27. února 2022 úderem 8:00 hodiny ranní ve větrinském kostele sv. Jana Nepomuckého začala mše svatá, kterou sloužil farní vikář R. D. Mgr. David Mikluš.

Tato mše svatá byla výjimečná tím, že byla především sloužena za ukrajinský lid, který je stížen válkou. Proto jsme se také připojili a společně se v naší farnosti modlili za mír na Ukrajině, ale také za představitele států – především za dar moudrosti a rozumu pro ně. Jsme svědky velkého utrpení, bolestí a neštěstí, které díky této válce doléhá především na nevinné lidi. Najednou vidíme,

jak nevinní lidé ztrácejí své domovy, stali se z nich utečenci, jsou zpetrhány vztahy v rodinách, matky pláčou nad ztrátou svých dětí, manželů a synů, kteří dali svůj život za svoji vlast. V našich očích jsou to skuteční hrdinové.

Také svatý apoštol Jakub ve svém listě nám jasně říká: „Milovaní! Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí.“ Ano, všechny války na světě vznikají a budou vznikat z lidské žádostivosti, a to po žádostivosti bohatství... moci, které nemá žádné slitování s nikým. Je to opravdu veliké zlo!

A tady se nám nabízí, co vlastně můžeme dělat? Právě evangelium nám dodává odvahu, abychom nepodlehli. Máme k dispozici také mocnou a účinnou zbraň, a to svatý růženec a vroucí modlitbu. Modlitbu za nastolení míru, za obrácení agresorů, za představitele států.

V závěru této mše svaté jsem já sám ostatním věřícím sdělil, že denně jsem v kontaktu s kamarádem, který je přímo na Ukrajině. On sám mi říká, jak tam zažívají neskutečně těžké chvíle. Vše, co prožívají, mi upřímně vehnalo slzy do očí. Také jsem zmínil svou zkušenost, že sám osobně přes přátele z Ukrajiny, kteří žijí zde v Českém Krumlově, jsem otevřel další bránu pomoci, a to tím, že přes přátele a kamarády posílám konkrétním lidem finanční podporu. Především aby měli na základní potřeby, jako jsou potraviny apod. Za to jsou velmi vděční a váží si této pomoci. Proto jsou všichni nejen v mém srdci, ale i v našich modlitbách. Ať milosrdný Bůh žehná ukrajinskému lidu, aby na přímělu jejich zemského patrona svatého Ondřeje nastolil mír a pokoj.

(Poznámka redakce: Mše za mír na Ukrajině se 27. 2. 2022 konaly ve všech farnostech naší diecéze.)

Zdeněk Kalianko

Personalialia

A. Životní jubilea:

P. PaedDr. PhDr. Róbert Heřman Josef Dobranský, OPraem. oslaví **7. 4. 2022** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. Prof. ThLic. PaedDr. Martin Weis, Th.D. oslaví **9. 4. 2022** své šedesáté narozeniny.

Jaroslav Filip, trvalý jáhen oslaví **3. 4. 2022** své sedmdesáté deváté narozeniny.

R. D. Mgr. Milan Piša oslaví **6. 4. 2022** své osmdesáté narozeniny.

P. František Hroznata Janoušek, OPraem. oslavil **20. 3. 2022** své osmdesáté třetí narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

P. Ing. Tomáš Rádl, SDB oslaví **3. 4. 2022** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

OLYMPIJSKÉ HRY v hospici

Olympijské hry řadu uplynulých týdnů hýbaly sportovními příznivci po celém světě. V prachatickém Domově Matky Vojtěchy, kde pečujeme o nemocné s těžkou formou Alzheimerovy choroby, jsme se her zúčastnili také. Po svém. Výsledky nebyly důležité. Klání byla napínavá, medaile jistě a úsměvů nepočítaně. Sportu zdar, lenošení zmar!

Robert Huneš

Foto: archiv hospice sv. J.N. Neumanna

TEĎ

POKRAČUJEME

MY

Ve dnech po Ježíšově ukřižování se jeho učedníci zavřeli doma, byli vystrašení a zmatení.

Janovo evaᅡgelium vypráví, jak se **Ježíš**, který třetího dne vstal z mrtvých, ukázal svým učedníkům a vyslal je, aby pokračovali v jeho poslání:

“Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.”
(Jan 20, 21)

“Vzpomínáte si na všechno, co jsem vás učil, když jsem s vámi žil? Teď pokračujte vy: hlásejte všem evaᅡgelium, které jste dostali, hlásejte, že Bůh se chce setkat se všemi a že vy všichni jste bratři a sestry.”

Každý člověk, stvořený k obrazu Boha Lásky, má již ve svém srdci touhu po setkání; všechny kultury a všechny společnosti mají tendenci budovat vztahy soužití.

Ale kolik těžkostí pro dosažení takového cíle!

I dnes nás Ježíš s velkou důvěrou vyzývá k tomu samému:

“Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.” (Jan 20,21)

Jak žít DNES tuto výzvu?

Sami bychom to nikdy nedokázali, a právě proto nám Ježíš dal zvláštní dar – Ducha svatého, který nás podporuje v našem úsilí milovat každého člověka, i nepřitele.

„Duch svatý, který je dán křtem (...), je duchem lásky a jednoty. On učinil ze všech věřících jedno společenství, společenství se Zmrtvýchvstalým, čímž překonal veškeré rasové, kulturní a sociální rozdíly (...). Náš egoismus staví bariéry, které nás oddělují od toho, kdo je jiný než my. (...) Budeme se tedy snažit naslouchat hlasu Ducha svatého a růst v tomto společenství (...), čímž překonáme zárodky rozdělení, které v sobě nosíme.“

Chiara Lubichová

S pomocí Ducha svatého na to i my tento měsíc pamatujeme a žijeme slova lásky ve vztazích s druhými při každé větší či menší příležitosti.

Udělejme si pokaždé 'X', když jsme žili některý z těchto postojů

Tak budeme žít tuto Ježíšovu výzvu, abychom pokračovali v jeho poslání, a staneme se kanály toho života, který nám Ježíš dal.

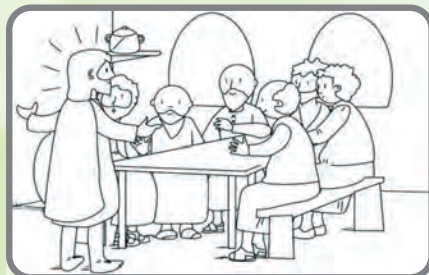
Přinesme všem štěstí

„Jděte do celého světa
a hlásejte evangelium
všemu tvorstvu!“
(Mk 16,15)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Po Ježíšově smrti se učedníci sešli společně ve večeraďle a smutně vzpomínali na to, co se stalo.

Vzkříšený Ježíš se objeví mezi nimi a ujišťuje je, že jim dá odvahu vyprávět o tom, co viděli a slyšeli.

Petr a další apoštolové jdou do celého světa, aby každému člověku dali poznat Ježíšovu lásku a štěstí, které On dává.

„Jedna holčička z mé třídy měla brambůrky a jedla je. Mé hladové spolužačky jí poprosily, aby jim trochu dala..“

Ona je ale nadále jedla sama. Najednou jsem si vzpoměla, že jsem si přinesla bonbóny a napadlo mě, že je mohu nabídnout všem.

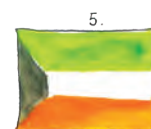
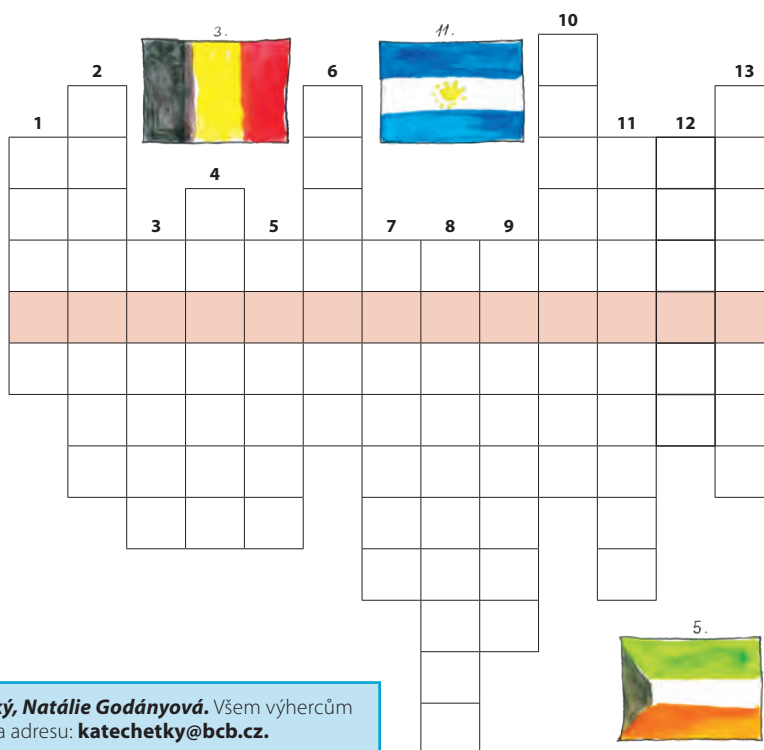
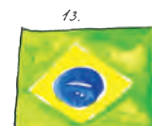
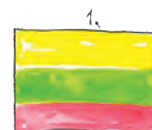
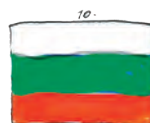
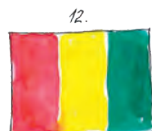
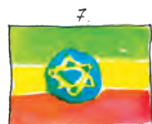

Rozdala jsem své bonbóny a moje spolužačky byly moc šťastné a já také.“ Zkušenost : Nicole ze Středoafrické republiky

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu.“ (Mk 16, 15)

Pán Ježíš vyzýval apoštolů, aby šli do celého světa a hlásali všechno, co je naučil a všechno, co s ním zažili, co viděli. Chtěl, aby se radostná zvěst dostala ke každému, ke (viz tajenka)

Poznej vlajky z celého světa. Přesmyčky ti některé státy napoví: VAJTKU / OKSJAHT / TÁSVA CIELU / AENIUG / XEXTXIXOPXIXEX

Výherci z minulého čísla jsou: **David Morojan, Lukáš Panský, Natálie Godányová.** Všem výhercům blahopřejeme! Správné odpovědi k nové tajence pošlete na adresu: katechetky@bcb.cz.

Poutníci z budějovické diecéze se vydali do Číhoště

Několik desítek poutníků z Českobudějovicka vyrazilo společně autobusem poslední únorovou neděli na pouť do Číhoště, kde si lidé při mši svaté připomněli 72. výročí mučednické smrti P. Josefa Toufara.

Portrét P. Josefa Toufara od malíře Jaroslava Platila.

Světnice P. Josefa Toufara na faře.

Mši svatou v Číhošti celebroval P. Josef Prokeš za účasti P. Pavla Jägera, P. Tomáše Petrálky a jáhna Karla Fabera.

Pietní akce se konala pár dní od vpádu ruských vojsk na Ukrajinu a tragickými událostmi byl program ovlivněn. „Dnes se modleme za potřeby ukrajinského lidu i za Rusko a prosíme za dar míru,“ pronesl v souvislosti s válkou vodňanský farář P. Josef Prokeš při bohoslužbě, kterou celebroval s P. Pavlem Jägerem a P. Tomášem Petrálkem.

Mše se zúčastnil i jáhen Karel Faber, který přijel s manželkou Helenou na místo spojené se životem mučedníka už potřetí. Mezi poutníky byl i budějovický malíř Jaroslav Platil, který s sebou jako dar přivezl portrét J. Toufara. Ten bude umístěn v sakristii kostela či na faře, kde mučedník žil.

Po mši si účastníci poutě prohlédli sousední faru, kde je expozice o P. Josefu Toufarovi. Pak následovala beseda v místní restauraci, které se kromě P. Josefa Prokeše a P. Tomáše Petrálky zúčastnil i spisovatel Miloš Doležal, autor několika knih o P. Toufarovi. Setkání zakončila společná modlitba za Ukrajinu.

Děsivá brutalita

„Jsme rádi za setkání, při kterém se spojily modlitby za mučedníka Toufara s modlitbami za pomoc Ukrajině,“ svědila se Helena Faberová z českobudějovické farnosti sv. Jana Nepomuckého, která pouť do Číhoště plánovala ještě před pandemií.

„Postřehů a dojmů jsem si přivezl z poutě více, než jsem očekával,“ přiznal se Josef Tanzer, který se o pouti dozvěděl od místního faráře Pavla Bicka. „Příběh Josefa Toufara jsem znal z vyprávění rodičů. Malý kostelík se mi líbil svou atmosférou. Na místě jsem si uvědomil, že byla z kazatelny nemožná manipulace s křížkem na oltáři, jak podsouvala bezpečnost. Zaujala mě i prohlídka fary s panely popisující život faráře Toufara a znovu jsem si u nich připomněl, že brutalita vyšetřovatelů byla tehdy děsivá,“ dodal Josef Tanzer.

„Pouť ve mně zanechala úžasný dojem,“ svědčil se Jan Krátký, dlouholetý zaměstnanec pivovaru Budvar. „Všichni účastníci hovořili věcně a upřímně a jsem rád, že jsem se mohl téhle opravdu důstojné připomínky výročí umučení vzácného kněze a člověka zúčastnit,“ uvedl Jan Krátký, jehož také překvapilo, že na kraji Číhoště je geografický střed republiky, který mnozí zvědaví poutníci navštívili.

„Při naší pouti do Číhoště jsem byla vděčná, že mohou být v tak krásné společnosti, a z poutníků jsem měla krásný pocit,“ přiznala Radmila Čapková Frydrychová, kterou také zaujalo, že se jí společně účastnilo pestré složení seniorů, mladých lidí, studentů i rodičů s dětmi.

Bratrovražděná válka

Se třemi dětmi se vydala do Číhoště i rodina Pokorných. „V neděli ráno se dětem tradičně nechce z postele, ale tentokrát jsme si všichni rádi přivstali,“ usmívá se Pavel Pokorný, který zde byl poprvé jako středoškolský student před mnoha lety. „Rozhodnutí jet na pouť do Číhoště, abychom si připomněli výročí smrti mučedníka a snad jednou i svatého Josefa Toufara, jsme učinili rychle. V těchto pohnutých dnech, kdy se svět dívá na ruskou agresi, si musíme připomínat osobnosti, jako byl také P. Josef Toufar. Tušili jsme, že tématem, o němž se bude hovořit, bude i situace na Ukrajině. Mši celebroval P. Josef Prokeš, současný farář ve Vodňanech, kterého znám již z dob studií. Při ní zdůraznil, že odlišnost nesmí vést k bratrovražděným tendencím, čímž narážel na první biblické čtení o zabití Ábela. Připodobnil tím tak i napadení Ukrajiny Ruskem. Možná jsem si proto z poutě víc než vzpomínání na P. Toufara odvezl mnoho pocitů a obav ze současné situace na Ukrajině. Myslím si, že P. Toufar byl vždycky na blízku lidem v jejich konkrétních situacích. A současná situace asi ani jiné myšlenky a obavy nebo přání míru neumožňuje,“ dodává Pavel Pokorný.

Radek Gális

Po redefinici manželství přišlo rozměňování pojmu pohlaví, říká profesor Regnerus

Prof. Mark Regnerus navštívil na konci března České Budějovice na pozvání Aliance pro rodinu ve spolupráci se spolkem Most České Budějovice. (Nejen) pro ty, kteří se nemohli osobně jeho přednášky zúčastnit, nabízíme odpovědi pana profesora na téma stejnopohlavních svazků a jejich dopadu na společnost.

Dobrý den pane profesore Regnerusi. Jako sociolog zabývající se manželstvím a jinými typy partnerských i mezilidských vztahů, co pokládáte za největší problém spojený s redefinicí manželství?

Nejnebezpečnější na tom je, že je to nepravda. A jak Češi ze své historie ví, na pravdě záleží. Až do 20. století většina společností nelhala o povaze a smyslu manželství. Manželství se od 1. století našeho letopočtu vyznačovalo židovsko-křesťanským chápáním jeho podstaty. Zároveň myšlenka tzv. homosexuálního manželství není v současnosti rozhodně jediná, která je nepravdou o manželství. Většina škod byla napáchána dlouho před rozhodnutím soudu v Obergefell; například když Západ začal podporovat snadnější rozvody a také to, aby lidé později a později měli méně a méně dětí. Signalizuje to, že nás přestalo zajímat, co je manželství. Svě v tom sehrály i technologie, jak jsem popsal ve své knize z roku 2017 s názvem Cheap Sex (Levný sex).

Když bylo v USA uzákoněno tzv. stejnopohlavní manželství, posunuly se někam nároky progresivistických aktivistů?

Tlak na redefinici manželství rozhodně neskončil sňatky osob stejného pohlaví. Nyní se začaly objevovat úplně jiné snahy – pomalé rozměňování pojmu pohlaví ve vztazích a pokus o úplné vymazání rozdílů mezi pohlavími. Konzervativci jsou oprávněně skeptičtí k tomuto pokusu rozložit to, co většina chápe jako rozdíly mezi pohlavími, spolu s důležitostí matek, otců, jejich manželství a rodinného života, které přispěly k dlouhodobému veřejnému dobru a také společenskému řádu, jak jej známe. Manželství spojuje nejen dvě osoby, ale i dvě rodiny. Pomáhá nám naučit se, jak spolu vycházet, jak se spolu naučit žít navzdory našim rozdílnostem (namísto žití stejnosti). Manželství je místo, kde láska tvoří, kde se projevuje a kde se jí učíme. Proč bychom se měli divit, že se komunity a celé země třísťí, když je jejich dlouhodobá zkušenost s manželstvím stále vzácnější?

Čeští aktivisté prosazující tzv. manželství pro všechny často říkají, že homosexuální manželství nikomu neublíží a mnoha lidem pomůže. Je to pravda? Jak byste na takový argument reagoval?

Je pravda, že jakmile bude uzákoněno manželství osob stejného pohlaví, tak se Země nepřestane točit. Nicméně právní řád je učitelem. V očích zákona se manželství osob stejného a opačného pohlaví stanou totožnými a bude třeba s nimi zacházet stejně, i když průměrné manželství mezi mužem a ženou nese mnohem větší nároky. Totiž nároky přirozené a sociální reprodukce. Takže to skutečně „ublíží“, ale málo komu

pomůže. Ke škodě dochází dlouhodobě, protože společenské masy začínají chápat manželství jako prostředek k seberealizaci, citovému svazku a romantické lásce. Manželství však znamená mnohem víc než jen toto, včetně přirozeného očekávání dětí a stálosti sexuálně věrného svazku,

který je svou povahou komplexní. Manželství je o vzájemné závislosti manželů na sobě, nikoli o jejich nezávislosti. Ve skutečnosti je manželství osob stejného pohlaví zásadně odlišné a není to žádným tajemstvím. Stejnopohlavní vztahy totiž postrádají znaky manželství. A jaké? Například to, že děti musí být „produkovány“ mimo svazek. Neexistují žádná neplánovaná těhotenství. (Za těhotenství stejnopohlavní páry platí.) Nedávné analýzy dat navíc odhalily, že mezi ženatými gayi v USA 21 % uvedlo v minulém roce alespoň jeden další romantický nebo sexuální vztah, což je šestkrát vyšší míra než u mužů ženatých za ženy (3,4 %) a třináctkrát vyšší než u žen vdaných za muže (1,6 %)*. Studie z roku 2020 na více než 1,2 milionu dětí v Nizozemsku odhalila, že 55 % dětí, které žily s rodiči stejného pohlaví – z nichž téměř všechny byly ženské páry – zažilo rozpad vztahu rodičů, což je výrazně více než u dětí rodičů opačného pohlaví, kde to bylo 19 %**. Nejedná se o rovnocenné svazky, ale právně se s nimi zachází stejně, což je situace, která je nyní ve skutečnosti zaměřená proti manželství, jak jej dlouhodobě známe.

A proč je tedy ten tlak celosvětově tak velký?

Snaha uzákonit manželství osob stejného pohlaví je vedena elitami ve prospěch malé, ale velmi hlasité menšiny, která touží po kulturním uznání, jež by bylo doprovázeno uznáním ekonomickým i uznáním ve vzdělávacím systému. Svazky osob stejného pohlaví mají větší ekonomické příjmy než heterosexuální páry. A přesto stále slyšíme o stigmatizaci, zaujatosti a diskriminaci, kterou zažívají. Z tohoto stále opakujícího se narativu už nám může být trochu nevolno. Ale nikdy nezapomínejme, že jako katoličtí křesťané jsme povoláni milovat své oponenty a milovat pravdu – to vše zároveň.

* M. J. Rosenfeld, *Are Tinder and Dating Apps Changing Dating and Mating in the U.S.?* [in:] *Families and Technology*, ed. J. Van Hook, S. M. McHale, V. King, Springer, Switzerland 2018, pp. 103-117.

** Mazrekaj et al. (2020).

Svaté oleje

Mezi významné dny v církevním kalendáři patří Zelený čtvrtek, kdy se v dopoledních hodinách skoro v každé diecézi katolického světa shromažďují kněží kolem svého biskupa, aby s ním slavili mši. V ní obnovují své kněžské závazky. S touto mší je spojeno také svěcení svatých olejů, které této mši také dává název podle nejvzácnějšího z nich – *Missa chrismatis* (česky doslovně „křížmová mše“). V misálu je tato mše v současnosti označena jako Mše při svěcení olejů.

Svěcení křížma patří k nejstarším tradičním obřadům všech ritů. K nim se v Římě přidalo také žehnání oleje katechumenů a oleje nemocných. Díky tomu, že se první dva zmíněné oleje (křížmo, katechumenů) používaly o Velikonocích, kdy byla a je nejvhodnější doba pro křest, můžeme vnímat svěcení olejů na Zelený čtvrtek při dopolední mši jako nanejvýš vhodné. Vlastním tématem této mše je Kristovo velekněžství, k němuž jej pomazal Duch Svatý.

Používání oleje, především olivového, bylo rozšířeno nejdříve ve východních kulturách a náboženstvích kvůli jeho čistícím, ochranným a zkrášlujícím vlastnostem, později i v celém středomořském antickém světě. Symbolika oleje je značně široká a mnohdy díky tomu i nejasná. Ve Starém zákoně je olivový olej znamením Božího požehnání a jeho nedostatek byl trestem ze strany Boha. Je symbolem radosti, neboť je naplněn vůní a odmítnutí jej použít znamenalo trest. Pomazání olejem je mnohokrát zmíněno ve Starém zákoně. Z knihy Exodus víme, že Mojžíš připravil speciální olej na pomazání věcí spojených s kultem (stan setkávání, archa úmluvy, stůl, nádoby a svícen), ale také osob (Áron a jeho synové). První kniha Samuelova mluví také o pomazání krále nad Izraelem. V Novém zákoně je Kristus (řecky), Mesiáš (hebrejsky) Pánův pomazaný. Ježíš však nebyl pomazán hmotným olejem, ale Duchem Svatým. Pomazání olejem je spojeno s působením Ducha Svatého a nalezlo své spojení ve svátostném životě Církve, při pomazání osob i předmětů.

Nejvzácnější ze svatých olejů je **Křížmo** (*sanctum chrisma*, řecky *chrisma* – mazání), v liturgii křesťanského Východu nazýváno *miron*, které je symbolem konsekrace – přítomnosti Ducha Svatého. Je stejně jako všechny svaté oleje z olivového oleje, ale také z aromatických látek, které se do něho začaly přimíchávat od 6. století. Jedná se o olej, jenž je díky svému prvenství vnímán jako olej královský. Tento olej, na rozdíl od

oleje katechumenů a oleje na pomazání nemocných, musí světit pouze biskup. Činí tak v modlitbě, do níž se zapojuje také všichni shromáždění kněží: ti ve druhé polovině modlitby posvěcení mlčí, vztáhnou pravou ruku nad křížmo. Toto posvěcení se děje až po žehnání oleje katechumenů na konci mše svaté, kdy biskup přilije a promíchá vonné látky (tekuté vonné pryskyřice určitých dřevin) v oleji a po vstupní výzvě vdechne nad otvorem nádoby s křížmem, aby pak pronesl modlitbu posvěcení. Do 6. století nebylo jasně stanoveno datum, kdy se má křížmo světit. Až od tohoto století se postupně zavádí Velký neboli Zelený čtvrtek. Biskupové v Galii tak nečinili až od 7. století a např. biskup Cézár z Arles (+542) jej světil na Velkou (Bílou) sobotu. Křížmo se používá k pomazání osob: při svěcení biskupů na hlavě, kněží na dlaních, u křtu na temeni hlavy, biřmování na čele. U budov a předmětů se při posvěcení kostela křížmem značí stěny kostela (obvykle se jedná o 12 konsekračních křížů). U oltáře se křížmo vylévá na plochu oltářní menzy, která se jím pak celá pomaže. Tento vzácný posvěcený olej se uchovává v nádobě označené S. C.

Dalším olejem, který je svěcen při obřadech mše Zeleného čtvrtka je **olej katechumenů** (*oleum catechumenorum*). Je znamením duchovní síly, což odkazuje na pomazání sportovců v antice před sportovním vystoupením. Katechumen se má v tomto boji opřít o moudrost Kristova evangelia a s odvahou se pustit do křesťanského života, aby se stal hodným daru stát se dítětem Božím. Olej katechumenů posiluje v boji se zlým duchem, proto je v duchovní symbolice vnímán také jako olej exorcistů. Tento posvěcený olej se objevuje už u svatého Hippolyta Římského (asi 170–235) v Apoštolské tradici (*Traditio Apostolica*, 210–215), kde je zmiňováno jeho používání k pomazání katechumenů před jejich křtem. V latinském obřadu byl katechumen pomazán na hrudi a krku,

Foto: Jakub Šerých / Člověk a víra

Foto: Marie Košíková / Člověk a víra

zatímco ve východních obřadech bylo pomazáno celé tělo. Toto pomazání bylo na celé tělo i v Římě, kde jsou o něm zmínky např. ve 3. století. Olej katechumenů byl však v té době známý především jako olej exorcismu. Díky jeho použití u křtu však dostal svůj dnešní název. Když se přestalo křtít ponořením, upustilo se od pomazání celého těla a znamením kříže byly pomazány hrud' a ramena. Olej katechumenů se žehná v závěrečných obřadech dopolední mše na Zelený čtvrtek, po modlitbě Po přijímání. Vlastní osobou, která může žehnát tento olej je biskup, avšak v případě křtu dospělých jej může požehnat také kněz. Na nádobách, v nichž se uchovává, je podle jeho latinského pojmenování označení O. C.

Olej k pomazání nemocných (*oleum infirmorum*) je olejem, který pomáhá léčit. Použití je opět zmiňováno v Apoštolské tradici od svatého Hippolita Římského. V konsekraci modlitby Serapiona z Thmuis (4. století) je jasně naznačeno, že přijetím tohoto pomazání dochází k dokonalému a plnému zdraví, jak po tělesné, tak po duševní stránce. V byzantské liturgii je s odkazem na list apoštola Jakuba tento olej nazýván olejem modlitby (*euchelaion*). Pomazání tímto olejem se vázalo na odpuštění hříchů, což je uzdravení duše. V průběhu 12. a 13. století tento olej postupně získával čím dál větší vážnost i když právě v tomto období dochází k pojmenování „poslední pomazání“ v návaznosti na to, že se přijímalo jako poslední. V scholastické teologii středověku bylo deklarováno jako svátost umírajících, což vzbuzovalo spíše obavy než oblibu. Při obřadu se tímto olejem nemocnému pomazaly oči, uši, nos, ústa, ruce a chodidla. Dnes se v obřadu pomaže nemocnému čelo a ruce. K žehnání oleje dochází v eucharistické modlitbě před doxologií „*Skrze něho...*“ a kromě biskupa jej může požehnat osoba jemu rovná, např. administrátor diecéze, nebo v případě nutnosti každý kněz. Nádobu na uchování tohoto oleje bývá označena O. I.

V 17. století byl Ježíš nazýván lékárníkem, který sjednocuje uzdravování člověka na těle i na duši a naplňuje tak svůj velekněžský úřad. Při této činnosti využívá jakousi svátostnou lékárnu, v níž hlavní roli hrají svaté oleje, ale především Eucharistie, kterou svatý Ignác Antiochijský nazval *pharmakon athanasias* – lékem vzkříšení. V Eucharistii dosahuje kněžství Ježíše Krista svého maxima, podobně jako kněžství těch, jenž jsou vysvěceni.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Čestný oblát Josef Veselský

Širší oblátskou rodinu tvoří i tzv. čestní obláti, tedy lidé, kteří se významným způsobem zasloužili o oblátskou rodinu. Udělením tohoto titulu a předáním oblátského kříže vyjadřují obláti poděkování za jejich zásluhy. Na návrh místní komunity titul uděluje generální představený řádu. První čestnou oblátkou v Čechách byla nedávno zesnulá Jiřina Slunéčková, která věrně stála ve všech praktických a duchovních potřebách při vzniku nového místa působení oblátů v Čechách, tedy v 90. letech 20. století na Klokotech. V prosinci loňského roku se tohoto ocenění dostalo muži, který podobně obětavě stojí při klokotské komunitě, je její součástí a přikládá ruku k dílu všude tam, kde je potřeba: Josef Veselský.

Josef Veselský

(*20. 6. 1949 Dolní Hrachovice/okres Tábor)

Pan Veselský je svobodný a žije v komunitě na Klokotech. Byl chovatelem zvířat a po celý svůj život pracoval u orangutanů a jiných velkých zvířat v ZOO Ústí nad Labem. Svůj momentální úkol popisuje on sám takto: „*starat se o obláty v Česku*“.

Můj oblíbený biblický verš pochází z Janova evangelia:

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1,14a).

Mou nejzajímavější zkušeností s oblátou bylo, když obláti přišli do našich farností. Zajímavé také bylo, když připravovali mé jmenování čestným oblátem a chtěli to přede mnou za každou cenu tajit.

Člena oblátské rodiny poznám podle následujících vlastností: vstřícnost, respektive obětavost.

Ve své komunitě jsem se naučil ohleduplnosti, pokoře a naslouchání.

Největší radost mám, když jsou lidé šťastní a tolerantní. A protože vařím pro obláty na Klokotech, těší mě, když jim chutná! Nejraději mám ovocné knedlíky a všechny omáčky. Miluji také čokoládu a všechno sladké.

Tento film by měl znát každý: „První člověk“ o astronautovi Neilu Armstrongovi a „Forrest Gump“ s Tomem Hanksem.

Volný den rád trávím s přáteli a na zahradě. Mám také andulky, o které rád pečuji.

V poslední době mě nejvíce rozcílilo: vlastně nic. Jsem tichý člověk a jen málo věcí mě rozcílí.

Převzato z Provinznachrichten

Cesta k ulánbátarské katedrále

Historické prameny uvádí, že křesťanští poslové a misionáři přichází do Mongolska již ve 13. století. Jejich mise jsou zachyceny nejen v mýtech a legendách, ale i v cestopisech, které po sobě zanechali.

Katedrála sv. Petra a Pavla v Ulánbátaru; Foto: Michal Filip

Interiér katedrály; Foto: Michal Filip

První kontakt s křesťanstvím tak mongolskému chánovi zprostředkoval papežský posel Plano Carpini, který roku 1246 přijel do tehdejšího hlavního města mongolské říše Karakorum. Z pohledu architektonických křesťanských památek však tato období nezanechala v Mongolsku žádnou hmatatelnou stopu. Milníkem se tak stává až období posledních několika dekád a jeho příběh budování mongolské katolické katedrály.

Na základě dohody s mongolskou stranou ustanovuje v roce 1992 Vatikán v Mongolsku katolickou misií vedenou knězem Wenceslao Padillou, který se jako představený nového řeholního zařízení ujímá funkce ve svém novém působišti v Ulánbátaru. Mise vstupuje do země procházející zásadním přerodem daným změnou politické orientace po rozpadu socialistického zřízení.

Spolu s Padillou přichází i dva spolubratři, kteří přinášejí do země proklamativně „ateistické“ (podprahově však čerpající z kořenů původních náboženství) myšlenky spojené s katolickou formou křesťanství. Činnost mise směřuje zejména do sociální oblasti (výrazná v tomto ohledu je dlouhodobá pomoc dětem bez domova při zajištění jejich základních životních potřeb a vzdělání).

V počátcích jsou obřady pořádány ve světských městských stavbách či v tradičních mongolských jurtách. Postupně dochází k rozrůstání katolické komunity a s tím nastává potřeba vybudovat svatostánek, v němž by se mohli věřící ve větším množství shromáždit. V této chvíli začínají misionáři uvažovat nad výstavbou 1. římskokatolické katedrály v Mongolsku.

Biskup Wenceslao Padilla při bohoslužbě; Foto: Michal Filip

Biskup Padilla s autorem článku; Foto: Michal Filip

Jedinečná podoba ulánbátarské katolické Katedrály svatého Petra a Pavla slavnostně vysvěcené 30. srpna 2003 vychází z myšlenkových obsahů, které této stavbě vtiskl Padilla (sám zde byl vysvěcený na biskupa den před jejím oficiálním otevřením). Dle jeho vlastních slov chtěl vytvořit stavbu, která bude pro místní obyvatele „domovem, otevřenou náručí plnou lásky, bezpečí a porozumění“. K dosažení tohoto účinku využil konstrukční prvky odvozené z tradičního obydlí mongolských kočovných pastevců – z jurty. Spolu s architektem a stavitelem Stuparem pak ve výsledné stavbě propojili římskokatolickou a mongolskou lidovou symboliku v jeden organický architektonický celek. Půdorys katedrály ve tvaru latinského kříže je orientován dle hlavních světových stran. Do spojnice kříže je v prvním patře vsazena kruhová stavba, jež vzhledem odkazuje k mongolské jurtě. Zde se nachází hlavní obřadní síň o průměru necelých 30 m (průměr běžné jurty je ca 6 m). Vchází se do ní z východní strany (vchod jurt bývá stavěn k jihu prý kvůli silným větrům převážně vanoucím ze severu) a pojme přibližně 500 osob.

Klenba parafrázuje tyčový systém zastřešení jurty s centrálně vsazeným oknem na vrchu střechy. Zatímco u jurty je stropní okno jediným světelným zdrojem, katedrální přirozené osvětlení doplňují nevelká lunetová vitrážová okna po celém obvodu kruhových zdí. Kombinace bočního a vrchního přirozeného osvětlení vytváří v určitých částech dne fascinující hru prolínajících se světelných paprsků a svým způsobem se vztahuje ke světlu jako konstrukčnímu prostředku evropských katolických chrámů.

Součástí stavby je i řada dalších prostor jako je například knihovna, vzdělávací sály, administrativní místnosti.

V tomto krátkém textu jsem se snažil přiblížit základní koncepci ulánbátarské katedrály. Sama stavba samozřejmě nabízí řadu dalších neméně zajímavých námětů, kterým se lze věnovat nejlépe při osobní návštěvě Ulánbátaru...

*PhDr. Michal Filip, Ph.D., Katedra pedagogiky TF JU;
badatelské zaměření: role výtvarné výchovy v procesu výchovy
k tvořivosti; interkulturní souvislosti výtvarné tvorby;
psychologie výtvarného umění.*

Foto: Michal Filip

OHLÉDNUTÍ za akcemi Diecézního centra pro mládež

Restart EnterJunior

Ve dnech 18.–20. 2. 2022 proběhl víkend Restart EnterJunior. Účastníci přijeli z celé diecéze, aby zavzpomínali na zážitky s přáteli a posilovali se ve víře. Pátek začal společnou večeří, seznamovací hrou a krátkým úvodem do tématu od sestry Vlasty z Kongregace školských sester de Notre Dame. Mladí lidé se zapojovali do diskuse a sdílení víry se svými patrony a starci v kmenech. Nechyběly ani večerní chvály, výlet, možnost zpovědi, „kakaovna“ a skvělá atmosféra Restart víkendu. Duchovně akci doprovázeli otec Roman Dvořák a otec Rafael Kaca.

Restart EnterJunior 2022;
Foto: archiv DCM

8. Diecézní ministrantský florbalový turnaj

Ve spolupráci se Salesiánským střediskem v Českých Budějovicích proběhl už 8. Diecézní ministrantský florbalový turnaj. V sobotu 26. února se turnaje zúčastnily ministrantské týmy z celé Českobudějovické diecéze, které soutěžily o poháry a drobné ceny. Hrál se ve 3 kategoriích (1.–5. třída; 6.–9. třída a SŠ – 20 let). Sobota proběhla v příjemné atmosféře plné dobré nálady, sportu a jídla.

AK3 víkend

Téměř 30 animátorů z českobudějovické diecéze přijelo o víkendu 11.–13. března na Ktiš, aby se učili, jak oživovat farnosti a být Božími animátory. Radost ze setkání a společenství je něco, co nám bylo dlouho upíráno a nemohli jsme se setkat. Nyní jsme se po dlouhé době konečně setkali na třetím animátorském víkendu, jež byl věnován modlitbě. V pátek jsme společně prožili video-křížovou cestu složenou z písní. Sobotní den byl věnován přednáškám o modlitbě, nechyběla práce na zahradě a hra, při které jsme z běžících lidí opisovali verše z Bible. Byla to zábava, všichni se skvěle odreagovali a také něco naučili. Co to bylo? Vést mládež nebo děti k modlitbě je těžký úkol animátora. Teď to bude na nás, abychom si další víkendy vyzkoušeli vést modlitbu ve společenství.

Činnost Diecézního centra pro mládež se po skončení doby covidové opět rozjíždí naplno. V nejbližší době je v plánu řada dalších akcí: Restart EnterCamp, Duchovní obnova pro mládež se svatým Františkem, Velikonoce v Nové Cerekvi, In víkend a Inspiro.

Petra Pletánková

Tradiční oblátská služba: Moje cesta do vězení...

Rozhovor s Güntherem Ecklbauerem, OMI

Když jsi začal v r. 2017 pracovat nejprve příležitostně a o rok později pravidelně ve vězení, uvědomoval sis, že se pouštíš do služby, která vlastně stála na samém počátku života naší řeholní rodiny? Pro Evžena de Mazenod, marseillského biskupa a našeho zakladatele, byla přece vězeňská služba jedním z prvních a prioritních způsobů, jak hlásat evangelium chudým.

Uvědomoval, ale popravdě jsem nikdy nepřikládal nějaký zvláštní význam tomu, že jeho první službou, kterou jako novokněz z vlastní iniciativy zahájil, bylo právě docházení do vězení.... Vnímám jsem to jen jako jednu z epizod na jeho cestě. I když jsem ve svém životě měl nejrůznější nápady, čím bych mohl být, jak a kde bych mohl opuštěným a chudým sloužit, nikdy mě nenapadlo, že bych mohl jednou sám sloužit jako vězeňský kaplan.

A jak se to vlastně stalo? Po devíti letech jsi se z islámského prostředí vrátil domů. Troufnu si tvrdit, že Česko je vedle rodného Lince tvým druhým domovem, vždyť jsi tu už strávil... kolik? 21 let? A byls tu dokonce v r. 1992 vysvěcený.

Přesně tak. Když jsem se z Pákistánu vrátil zpět do Česka, prožil jsem sice z návratu do „vlasti“ velkou radost, ale i určité vakuum. Ocitl jsem se najednou ze dne na den zpátky ve střední Evropě a po devíti letech ztotožňování se s těmi nejchudšími jsem se měl znovu jako prase v žitě a znovu dělal venkovského faráře. Moc rád, musím dodat. V Plasích mi nic nechybělo. Jenže to, proč jsem se jako mladý stal oblátem, byla právě touha přinášet evangelium, tedy radostnou zvěst o Boží lásce k člověku, právě těm nejpouštěnějším. Tak to ostatně máme i v našem oblátském hesle: „Pán mě poslal, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ (Lk 4,18).

A Plasy jsou blízko Plzně. Předpokládám tedy, že všechno začalo na Borech...

Vůbec ne! Na podzim roku 2016 věnovali vězeňští kaplani jeden ze svých pravidelných seminářů tématu islámu. V tu dobu se kvůli uprchlické krizi o tom všem hodně mluvilo, ale lidí, kteří v Česku mají s životem v islámském prostředí osobní zkušenost, je málo. Tak pozvali mimo jiné i mě.

Tam jsem se o přestávce seznámil s o. Františkem Převrátilím, který byl tehdy zástupcem hlavního kaplana. Ten mi pak v lednu 2017 najednou zavolal, že by nás chtěl v Plasích navštívit. Jeho úmyslem bylo nadchnout nás právě pro vězeňskou službu. A já jsem se chytill! Začal jsem občas jezdit do věznice ve Vinařicích u Kladna, abych tam s Františkem a dalšími dobrovolníky strávil vždycky asi dvě a půl hodiny rozhovory, sdílením a modlitbou se skupinou vězňů. Líbilo se mi to. A pak se mi jednoho dne František znovu ozval, aby mi řekl, že vězeňská služba souhlasila se zaměstnáním dalšího kaplana v Plzni na Borech, ale že se musím rozhodnout rychle... nejlépe do dvou dnů. Právě jsme byli s komunitou na vikariátní schůzi, a tak jsem se spolubratři hned zeptal, jak to vidí. Vždyť se jich to bude také týkat, dva dny

Otec Gunther před věznicí v Plzni na Borech.

v týdnu bych chyběl ve farnosti. Ale oni byli v podstatě stejně nadšeni jako já sám. Snad i proto, že oba chodili ještě jako scho-lastici v Itálii na praxi právě do věznice. Od září 2018 jsem tedy na částečný úvazek kaplanem v borské věznici.

A jak tvůj den v největší věznici v zemi vypadá?

Jelikož jsem na Bory přišel jako kaplan poslední – kromě mě tu máme ještě jednoho protestantského a jednoho katolického duchovního, nemám bohoslužby ani jiné skupinové aktivity, ale jen individuální rozhovory. A jsem za to i docela rád, protože kolem skupinových aktivit je víc administrativy, a tak by mi chyběl čas právě na osobní rozhovory.

O svých svěřencích často mluvíš jako o „svých klucích“. O čem si s nimi během rozhovoru nejčastěji povídáš?

To je různé. Mám tam třeba jednoho vietnamského vězně, který je nemocný a skoro ztratil zrak, a tak chce, abych za ním přicházel každý týden a modlil se nad ním. Je buddhistou, ale ve vězení začal číst Písmo, a i když ještě není pokřtěný, sám se za křesťana už považuje. Pak tam mám i bývalého muslima, který přijal křesťanskou víru na základě filmu o Ježíši, který mu náš protestantský kolega ukázal v arabštině. Nejprve mu pomohl dostat se kvůli šikaně na jiný oddíl. Vězeň se tak v něm setkal s křesťanskou láskou a ten film pak prolomil ledy a otevřel jeho srdce pro živý vztah s Kristem. S ním si teď vypravujeme o jeho zklamání, o tom, co zažil, co ho bolí, učíme se česky, čteme spolu v dětské biblí a modlíme se spolu. U některých vězňů jsou to ale spíš „ventilační“ rozhovory, aby se mohli vypovídat a „upustit tlak“, kterého je v takovém prostředí opravdu hodně. Často nemohu dělat nic jiného, než jen dlouho a trpělivě naslouchat...

Jak se sám vypořádáváš s tím množstvím nashromážděného zla, ale i bolesti, neodpuštění, zloby...?

Nedávno se mě ptal dokonce i jeden dozorce, jak s některými

z nich, zvláště s těmi „těžkými případy“, vůbec dokážu mluvit. Sám ale hned dodal, že víra se na to asi dívá jinak. I to pro mě byla příležitost svědčit o mé víře v Krista, z které vyplývá i přesvědčení o důstojnosti každého člověka. Jen bezpodmínečná Boží láska může člověka proměnit. Kluci jsou si většinou svých činů dobře vědomi. Bývají sami velmi zraněni. Často už ze svého dětství, ale také samotným spáchaným zločinem nebo vězeňským systémem plným ponižování a strachu ze spoluvězňů. Není pro ně vůbec lehké věřit v dobro ani ho v sobě vidět. Proto o této Boží lásce potřebují slyšet. Tam, kde jim pomoci nedokážu, se snažím vnášet světlo Božího slova, naděje, modlitbu, ztišení, ale i obyčejné lidské přátelství. To vnímám jako svůj úkol. Abych měl sám z této služby radost, stačí mi mít ty svoje kluky rád.

Radost určitě nemáš jen ty, ale i náš Evžen. Jeho služba ve vězení v Aix-en-Provence dneska díky tobě pokračuje třeba právě i na Borech.

Opravdu mám radost, že mohu v této službě následovat nejen našeho zakladatele, ale i Ježíše samotného, který „přece nepřišel povolati spravedlivé, nýbrž hříšníky“ (Mt 9,13). Proto snad i mně světil tak krásnou službu, ve které mě moji kluci obdarovávají vděčností a přátelstvím, ale i příkladem toho, jak v tak velmi těžkých podmínkách a životech lidsky obstát. Mnohdy před nimi v duchu smekám...

Díky za odpovědi!

Ptal se Vlastimil, OMI

III. NÁRODNÍ POUŤ ZA HOSPICE

sobota 30. dubna 2022

Zveme na jihočeské mariánské poutní místo LOMEC u Vodňan –
pout' za Boží pomoc, ochranu a požehnání pro hospice v ČR.
Podpořte hospicové dílo svojí účastí!

hlavní celebrant:

mons. ThLic. Ing. Zdeněk Wasserbauer, Th.D., pomocný biskup pražský

- 11:30 přednáška: Poslání hospiců v dnešním světě
(MUDr. M. Svatošová, PhDr. Mgr. R. Huneš, MBA)
- 13:00 poutní mše svatá
- stánky s publikacemi a výrobky s hospicovou tematikou

www.asociacehospicu.cz

Konference se zúčastnila téměř stovka žen.

Konference pro ženy v únoru 2022

V sobotu 26. února se v podkrovním sále nově zrekonstruovaného českobudějovického biskupství uskutečnila velká Konference pro ženy 2022.

Přijelo téměř 80 žen z celé České republiky. Zastoupeny byly různé křesťanské církve i některé ženy bez členství v jakékoliv církvi. Celodenní program naplnily přednášky na témata – Identita Boží ženy, Z poslušnosti k Rebelce, Chození, Single život – jak ho přežít, Krása ženy, Z deprese do radosti, Jak se zbavit strachu, Vnitřní uzdravení nebo Putování v zimní krajině a objevování Boha. Zazněla také slova k tématu – Jak zůstat sama sebou, být dobrou matkou, milenkou i manželkou a nezbáznit se.

Celý den provázela ženy kapela ALIVE z Litovle, která vedla účastnice konference do silné modlitby chval. Zazněla také novina s názvem Pokoj. Ženy se společně modlily za své těžkosti i za Ukrajinu. Konferenci zorganizovalo Pastorační středisko Českobudějovického biskupství. Program byl pro ženy všeho věku. Nejstarším účastnicím bylo přes 70 let a nejmladším 17 let. Dohromady se konference účastnilo asi 100 žen.

„Nejdůležitější a podle mě i nejpřínosnější bylo, že jsme byly společně na jednom místě a celý den zažívaly jednotu a sounáležitost v různých rolích. Žena, manželka, matka, babička i slečna. Jsem vděčná za skvělé přednášející, které jely někdy i přes 3 hodiny, aby přispěly svým příběhem, svou zkušeností. Zdálo se, jako by každá žena slyšela věty, které zrovna potřebovala. Skoro celý den si účastnice zapisovaly poznámky, z toho jsem měla velkou radost. A věřím, že večer jsme odcházely jiné, protože moc Boží byla s námi. Bylo úžasné vidět, jak si témata i vyřčená slova vede Duch svatý, protože to z mého pohledu organizátora zapadalo jako puzzle,“ říká organizátorka akce Anna Houzarová.

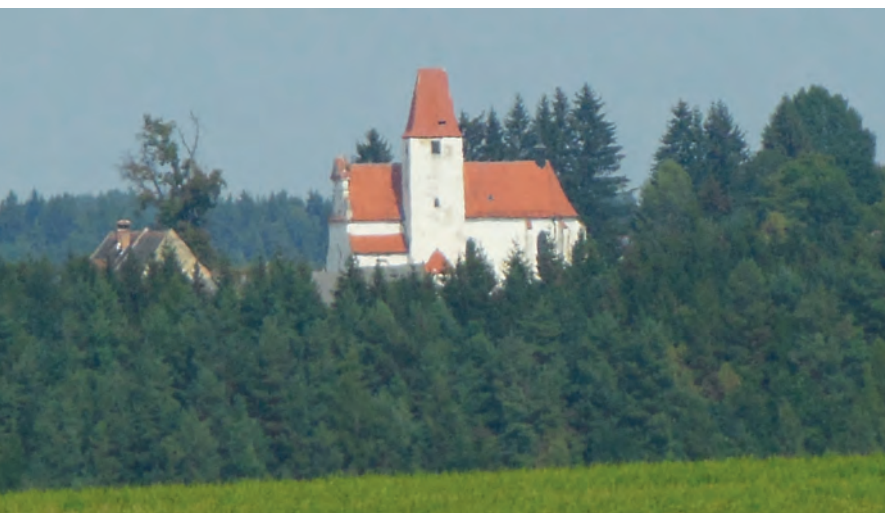
Jedna z přednášejících Monika Höferová doplňuje: „Festival byl také prošíty scénami z nového seriálu The Chosen. Ten vypráví příběhy evangelia podle Bible tak, jak bychom si je nejspíš nedokázali představit. Promítání těchto scén pomohlo ženám chápat hloubku Ježíšova poslání.“

„Je to něco, co tady na jihu ještě nebylo. Moc jsem nevěděla, do čeho jdu, ale jsem hrozně ráda, že jsem to riskla. Super akce, kde jsem mohla slyšet svědectví ze života několika úžasných žen, které měly odvahu podělit se o své zkušenosti s Boží mocí, Božím vedením a hlavně uzdravením, které změnilo jejich život. A když může Bůh působit v jejich životech, může i v našich, a to je velká naděje a radost. Takže děkuji za tohle setkání, věřím, že jsme neodjely stejné,“ podělila se o dojmy účastnice Marie Hubáčková.

Diecézní centrum pro misie a evangelizaci

Třísetleté varhany v Blansku u Kaplice

Na samém sklonku loňského roku vyšel ve sborníku *Zlatá stezka sv. 28/2021* (vydavatel Prachatické muzeum) obsáhlý článek P. Stuchlé a V. Honyse pod názvem *300 let varhan kostela sv. Jiří v Blansku u Kaplice*. Jedná se o jeden z nejstarších nástrojů ve venkovském kostele na Českokrumlovsku, dochovaných na původním místě určení a pocházejících z Horních Rakous, kterých tu bývalo v minulosti více, a jediné relativně zachované dílo lineckého varhanáře Josefa Richtera na území České republiky.

Kostel sv. Jiří v Blansku u Kaplice; Foto: Pavla Stuchlá

Varhany staré 300 let; Foto: Pavla Stuchlá

Obecný úvod nejprve přibližuje podmínky pořizování varhan do vesnických kostelů v oblasti jihozápadních Čech na přelomu 17. a 18. století. Značnou investici se ne vždy podařilo pokrýt z prostředků kostelního záduší. Vypomáhali mecenáši i drobní dárci. Někdy došlo i na rozpis úhrady nebo její části mezi farníky, kteří se rovněž museli postarat o přepravu zhotoveného nástroje. A nejen o ni. Z článku se lze dozvědět také o tom, co obnášel příspěvek panu učiteli za hru na varhany („varhanné“ či *Orgelgeldt*).

Umístění královského nástroje si obvykle vyžádalo i jisté stavební úpravy a jeho zabezpečení před poškozením, neboť tehdy na kruchtách nezřídka bývaly lavice pro věřící. Náležitá pozornost je proto věnována ekonomickým záležitostem a velké barokní přestavbě chrámu ve třicátých letech 18. století, vynucené též náhradou poškozené klenby lodi, vedle toho i poměrům ve farnosti, mj. jazykovým.

Pojednání o samotném, nyní památkově chráněném nástroji otevírá smlouva na jeho stavbu z 29. dubna 1720 a vyúčtování sjednané částky 170 zl. Positiv se šesti rejstříky, u něhož se při hraní stálo, náležel k dražším. Od období osvícenství se při liturgii dává přednost lidovému zpěvu. Také zde byl roku 1815 na jeho podporu přibudován pedál a ovládání nástroje uzpůsobeno pro sedícího varhaníka. Počátek 20. století přinesl náhradu jednoho vysokého rejstříku, avšak i nejbolestnější ztrátu cínových píšťal prospektu rekvizicemi za 1. světové války, později nahrazených zinkovými. Přes všechny tyto změny se v upravené varhanní skříni zachovala většina původního píšťalového fondu.

Příležitost poslechnout si lahodící hlasy historického nástroje, na který prý kdysi – zatím nedoloženě – hrál i W. A. Mozart, nabízí **pout' k titulární slavnosti sv. Jiří, jinak též patrona proti nakažlivým nemocem, která letošního 24. dubna souzní s první nedělí po největších křesťanských svátcích, zasvěcenou Božímu milosrdenství**.

Po dvouleté omezující pauze, která roku 2020 zhatila i dvojí zamýšlenou koncertní připomínku 300 let existence varhan, při mši sv. od **11:00 hodin**. Další program bude záviset na aktuální situaci (viz web Řkf. Kaplice).

Duchovní prožitek zajisté umocní i krása posvátného místa, kterému v posledním čtvrtstoletí navrací lesk rozsáhlá obnova. Také dosud spolehlivý památný královský nástroj by si jako dárek zasloužil odborné seřízení a vyčištění. Jeho zvukové kvality mohou vyniknout při koncertech i díky šikovným mladým farníkům při Noci kostelů. Pravidelné bohoslužby se v bēlostně svítícím kostelíku nad Kaplicí, který vítá cestující až téměř od rakouských hranic, nyní z nezbytné konají pouze každou 2. sobotu v měsíci od 16:30 h.

*Text a foto Pavla Stuchlá,
Městské muzeum a galerie Vodňany*

P.S. A kdo by to až sem měl daleko, může téhož dne navštívit poutní slavnost u sv. Vojtěcha ve Lštění na Prachaticku (10:30 hodin). Mimochodem – bohoslužby tam doprovázejí historické varhany od Václava Pantočka z Dačic z roku 1744.

V Hartmanicích na Šumavě vyzvánějí opravené zvony

Kostel sv. Kateřiny v Hartmanicích se dočkal nové omítky na fasádě věže a části kostela díky finanční podpoře Plzeňského kraje. Také střecha byla nově opravena. A nejen to, od Adventu 2021 tam znovu znějí zvony. Ty byly nově elektrifikovány. „Zvony jsme sundali na podzim roku 2019 s místními hasiči. V roce 2020 jsme je s manželkou vezli do Myslčovic do Zvonařství Votruba,“ řekl starosta Pavel Valdman. „Tam dostaly nová srdce a nové dubové závěsy,“ uvedl zdejší duchovní správce P. Jan Kulhánek. Díky jeho úsilí je nyní možné zvony také ovládat mobilem, což se hodí zejména v mimořádných situacích. Nedělní bohoslužby v Hartmanicích bývají hojně navštěvovány věřícími, a také těmi, kteří na Šumavu přijíždějí jako letní nebo zimní turisté. Tak jste také zváni vždy neděli v 11:30.

Po domluvě s pracovníci Informačního centra můžete do kostela nahlédnout i mimo dobu bohoslužeb.

Jiřina Panušková (zdroj: ČRo Plzeň)

Zápis dětí do církevní mateřské školy „U sv. Josefa“

Vážení rodiče,

také ve školním roce 2022/2023 nabízíme volná místa v naší Církevní mateřské škole „U sv. Josefa“. Tato škola je otevřena dětem věřících i nevěřících rodičů. Předpokladem přijetí je souhlas rodičů s křesťanskou výchovou dítěte.

Zápis dětí proběhne v CMŠ

v pondělí 2. května 2022 od 9:00 do 11:00 a od 14:00 do 16:00 hodin.

Prosíme, přiveďte s sebou i děti.

„Žádost o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání“ a „Evidenční list“ si můžete vyzvednout na vrátnici CMŠ (vstup z ulice Na Sadech 19) od 15. března nebo si je můžete stáhnout na www.skolkasvj.cz v sekci Přihlašování dětí do CMŠ. S vyplněnou žádostí a evidenčním listem (s lékařským potvrzením), který je přílohou žádosti, přineste k zápisu:

- rodný list dítěte
- OP zákonného zástupce
- přezůvky
- děti s postižením – zprávu z SPC a od lékaře
- cizinci: povolení k pobytu

Pokud se k nám chystáte na zápis, nahlaste se předběžně na mail skolkacb@gmail.com – uveďte jméno dítěte, datum narození, bydliště, důvod volby MŠ, váš e-mail, předmět: PŘEDZÁPIS. Pro obě strany bude dobré vědět, kolik zájemců se letos u zápisu sejde.

TĚŠÍME SE NA VÁS I VAŠE DĚTI!

Mgr. Zdeňka Maňáková, ředitelka CMŠ „U sv. Josefa“

Prodej „Požehnaného ležáku“ pomohl Diecézní charitě částkou 262 000 Kč

Pivovar Budějovický Budvar – jako již tradičně – uvařil na Vánoce 2021 speciální várku „Požehnaného ležáku“.

Tuto várku požehnal loni 13. září Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. „**Požehnaný ležák**“ pak ozdobil štedrovečerní tabule mnoha domácností v podobě dárkově balených lahví i zaháněl žízeň přímo ze sudů. Výtěžek z prodeje nyní poputuje Diecézní charitě České Budějovice. Celkově se pro dobrou věc podařilo loni v prosinci vybrat krásných 262 000 korun.

„**Požehnaný ležák** je pro nás již srdeční záležitostí. Jedná se o milou tradici, která pro nás v Budvaru k Vánocům neodmyslitelně patří. O to více jsem rád, že se nám i přes ztížené podmínky spojené s uzavřením adventních trhů podařilo vybrat peníze, které pomohou tam, kde je to zapotřebí,“ uvedl ředitel Budějovického Budvaru Petr Dvořák.

Jako vánoční zvyk je „**Požehnaný ležák**“ vnímán i českobudějovickým biskupem. „Žehnání speciální várky světlého ležáku a její následný prodej spojený s podporou českobudějovické charity pomalu začíná patřit ke zvykům, které mohou provázet přípravy na vánoční svátky. Bezpochyby i proto, že nákupem lahve požehnaného ležáku je možné obdarovat své blízké a zároveň prostřednictvím Diecézní charity České Budějovice také ty, kteří se ocitli v nouzi a potřebují pomoci,“ říká Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Letošní prodej probíhal v restauraci Masné krámy a ve stánku u katedrály sv. Mikuláše. Celkem se podařilo prodat 2 124 lahví a vyčepovat 5 hektolitrů ležáku. „Velké poděkování patří nejen

Foto: Ivana Kudějová

zaměstnancům, kteří se na celé akci podíleli, ale i lidem, kteří se nákupem rozhodli podpořit dobrou věc v pro mnohé nelehkých dobách,“ dodává ředitel Petr Dvořák.

Výdělek diecézní Charita využije na financování a koordinaci dobrovolníků. „Jsem velmi vděčný za pokračující spolupráci s Budějovickým Budvarem a za další ročník tradičního Požehnaného ležáku. Letošní rekordní částka z prodeje nás velmi potěšila a děkujeme všem, kteří si pivo ze speciální várky zakoupili. Stejně jako v předchozích letech se získané peníze použijí na financování koordinace a podpory našich dobrovolníků. Ti se věnují především dětem, nemocným a seniorům a jsou jim, obzvláště v této nelehké době, velkou oporou,“ uvedl Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Dobročinný projekt Budějovického Budvaru a Biskupství českobudějovického se loni uskutečnil již popáté. Diecézní charita České Budějovice získala během uplynulých let díky „**Požehnanému ležáku**“ celkem 722 000,- Kč. **Děkujeme pivovaru Budějovický Budvar, n. p. a také všem, kteří zakoupením „Požehnaného ležáku“ přispěli na dobrou věc.**

Petr Samec s využitím tiskové zprávy pivovaru Budějovický Budvar, n. p.

Pomlázky pro Charitu

Pomalu přichází jaro a s tím i nejvýznamnější křesťanské svátky Velikonoc. Křesťané vnímají tajemství Velikonoc jako opravdové jaro, protože skrze Kristovo vzkříšení objevujeme ve svém těle a v duši nový život. Jedním ze symbolů, který známe snad všichni a který Velikonoc provází, je pomlázka. Také v tuto dobu myslíme na své blízké i na ty, kteří potřebují naši pomocnou ruku.

Skrze akci diecézní Charity „**Pomlázky pro Charitu**“ můžete i Vy podat pomyslnou pomocnou ruku a podpořit dobrou věc. Pomlázky, které upletou dobrovolníci ze Žimutic, Lomnice nad Lužnicí a Třeboně, si před Velikonocemi budete moci za dobrovolný příspěvek zakoupit v Českých Budějovicích,

Veselí nad Lužnicí nebo Týně nad Vltavou. Výtěžek ze sbírky „**Pomlázky pro Charitu**“ využije Diecézní Charita České Budějovice na řešení živelných pohrom, katastrof a havárií či jiných mimořádných událostí. Charita Týn nad Vltavou prodájem podpoří obyvatele postižené válkou na Ukrajině.

Velice si vážíme Vaší finanční podpory, děkujeme!

Ivana Kudějová, DCHCB

Foto: archiv DCHCB